

ทดลองอ่าน

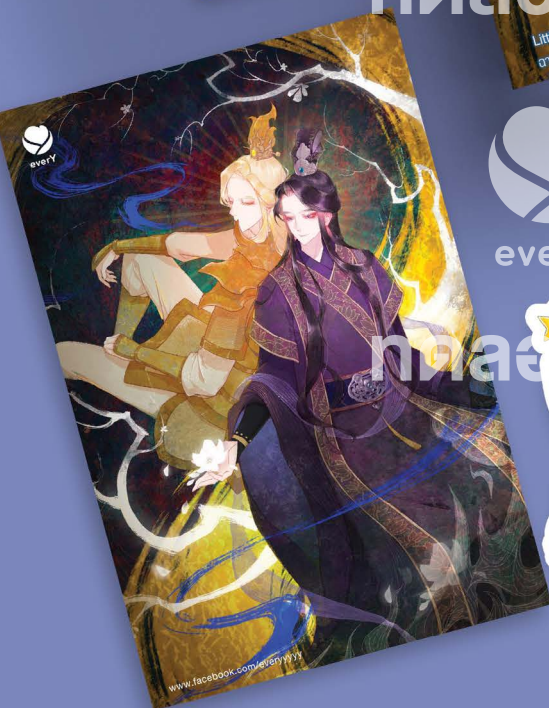
ทดลองอ่าน

เทพ
ราตรี

3

Little-hope เขียน

นางเทพาหุ่ต่านเซียนจื่อ (长毛卤蛋仙子) ภาพ

ทดลองอ่าน

เทพธำตรี 3

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

นับว่าเรื่องราวต่างๆ ได้คลี่คลายไปในทางที่ดี หากแต่เรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเทพราตรีกับแม่ทัพสวรรณนั้นอาจเรียกได้ว่าเพิ่งเริ่มต้น จากการได้ใช้เวลาร่วมกัน รวมถึงเผชิญหน้ากับหลายสิ่งหลายอย่าง แม้จะรู้จักกันมาไม่นานนัก ทว่าความรู้ใจ ความห่วงใย และความรู้สึกในใจที่เทพทั้งสองมีให้แก่กันนั้นไม่ได้น้อยเลยแต่อย่างใด

แม้เทพราตรีจะขึ้นชื่อว่าเป็นเทพพยากรณ์ผู้ยังรู้ความเป็นไปต่างๆ รวมถึงโชคชะตาของผู้คน แต่กลับไม่อาจล่วงรู้ถึงความรู้สึกพิเศษในใจตนเองที่มอบให้กับแม่ทัพสวรรณ ซึ่งกว่าจะล่วงรู้ถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่ออีกฝ่ายนั้น ก็ได้เทพจันทร์ที่ได้ชื่อว่าเป็นเทพแห่งความรักผู้เคยผูกชะตาให้ใครต่อใครมานักต่อนักยื่นมือเข้ามาช่วย ไม่เพียงเท่านั้นยังมี 'ลุงจิ้ง' ว่าที่เทพราตรีตัวน้อยที่ช่วยให้ความสัมพันธ์ของเทพทั้งสองแน่นแฟ้นขึ้น

สุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ในครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร แล้วใครจะเป็นผู้ที่เผยความรู้สึกในใจออกมาก่อน คงต้องติดตามกันต่อที่หน้าถัดไปใน 'เทพราตรี' เล่มที่สามนี้กันเลยล่ะ แอบกระซิบบอกว่ายังมีตอนพิเศษให้ได้ติดตามกันอีกด้วยนะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* นางจิ้ง

เทพองค์ใหม่ที่ถือกำเนิดขึ้นมาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่ง
เทพราตรีองค์ต่อไป โดยมีเทพราตรีและแม่ทัพสวรรค์
ช่วยกันเลี้ยงดู เทพตัวน้อยของคือนางจิ้งเปรียบเสมือน
บุตรชายของเทพทั้งสอง ซึ่งนอกจากจะเรียนรู้เร็วแล้ว
ยังว่านอนสอนง่ายและเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของผู้ที่ได้พบเห็น
อีกด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ราตรีที่ 80

บุตรชายของแม่ทัพสุวรรณค์

ในขณะที่ฮั่วหวั่นและฉงจิ้งกำลังทำงานและเล่นด้วยตนเองอย่างสงบสุขภายในห้องนั้น ที่ค่ายทหารของเทพสงครามก็เต็มไปด้วยความคึกคัก เหล่าทหารนายกอง หรือแม้กระทั่งเสมียนทั่วไปต่างก็วิ่งวุ่นไปทั่ว จากปกติที่มักจะเต็มไปด้วยเสียงฝึกซ้อมการรบ ทว่าในเวลานี้กลับเต็มไปด้วยเสียงของบทสนทนาที่แลกเปลี่ยนกันอย่างคึกคัก

ซึ่งหัวข้อของบทสนทนาเหล่านั้นก็มีพื้นเรื่องผู้บังคับบัญชาสูงสุดของตนที่ปรากฏกายพร้อมเด็กชายในอ้อมแขน

แม้ว่าเทพสงครามบางองค์จะได้ยินเรื่องนี้มาบ้างจากคนในครอบครัวตั้งแต่เมื่อคืน ทว่าก็คิดว่าเป็นเรื่องซุบซิบนินทาไร้สาระ ด้วยไม่อาจเชื่อมโยงภาพแม่ทัพผู้เย็นชาราวรูปปั้นน้ำแข็งกับการโอบอุ้มเด็กน้อยอย่างเอาใจใส่ได้

ต้องกล่าวก่อนว่าสำหรับเหล่าเทพสงครามแล้วฮั่วหวั่นคือแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ น่าเคารพเทิดทูน ภาพลักษณ์เห็นห่างเย็นชานั้นมิได้ทำให้เหล่าเทพสงครามเกิดความไม่พอใจหรือชิงชังแต่อย่างใด ด้วยรู้อยู่แก่ใจตนเองว่าแม่ทัพผู้นี้จะขบปลั่ยบรรยาภาคไม่น่าเข้าใกล้ ทว่าก็มีความรับผิดชอบในภาระหน้าที่อย่างยิ่ง

ทุกครั้งที่ยั่วหวั่นออกปฏิบัติการณ์ด้วยตนเอง ภารกิจนั้นก็มักจะสำเร็จลุล่วงด้วยดีเสมอมา ทั้งยังมีเคยออกปากตำหนิให้เสียน้ำใจยามมีข้อผิดพลาด แต่จะชี้แนะวิธีที่ถูกต่องด้วยถ้อยคำที่กระชับเข้าใจง่าย ผู้ใดที่มีความสามารถแม้จะเป็น

เทพสงครามไร้ชื่อหรือไร้ยศฐาก็มิได้มองข้าม โดยได้มอบความดีความชอบให้ตามผลงานทั้งสิ้น

เรียกได้ว่าเป็นที่ชื่นชมของเหล่าเทพสงครามเสียด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าเจ้าตัวไม่มีทางรู้เรื่องนี้

กลับมาที่เรื่องของเด็กน้อยยวรีศนา มีข้อสันนิษฐานมากมายเกิดขึ้น บ้างก็ว่าเป็นน้องชายของแม่ทัพสุวรรณคีที่เพิ่งถือกำเนิด บ้างก็ว่าเป็นญาติกคนที่ถูกพามาฝากฝังให้เป็นเทพสงคราม บ้างก็ว่าเป็นเทพกำพร้าที่แม่ทัพสุวรรณคีพากลับมาหลังจากออกไปปฏิบัติภารกิจ ทว่าข้อสันนิษฐานที่ได้รับความนิยมที่สุดคือเทพน้อยองค์นี้น่าจะเป็นบุตรชายลับๆ ของแม่ทัพสุวรรณคี

ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่จะคิดกันไปว่าฮั่ววหรันเป็นบุตรของจักรพรรดิสุวรรณคี แต่เรื่องส่วนตัวอื่นๆ นั้นลึ้นแล้วแต่เป็นความลับ แม้กระทั่งตำแหน่งแม่ทัพก็มีเพียงหัวหน้านายกองไม่กี่คนที่เคยได้เหยียบย่างเข้าไป คนใกล้ชิดก็มีเคยปริปากเล่าถึงชีวิตส่วนตัวของแม่ทัพสุวรรณคีเลยสักนิด

สำหรับชาวสุวรรณคีโดยทั่วไปการที่ฮั่ววหรันจะมีบุตรตั้งแต่อายุวัยนั้นเป็นเรื่องที่ยากจะเป็นไปได้ แต่สำหรับเหล่าเทพสงครามนั้นกลับเชื่อมั่นว่าฮั่ววหรันมีความสามารถมากเพียงพอที่จะมีบุตรเป็นของตนเองได้ และคู่บุญเพียรของแม่ทัพสุวรรณคีเองก็ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถเช่นเดียวกัน บางทีอาจจะเป็นเทพหรือเทพีมีชื่อสักองค์

หัวข้อสนทนานี้ดำเนินไปตั้งแต่ฮั่ววหรันก้าวเข้ามาในเขตค่ายทหาร และดูแล้วก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงโดยง่าย

ยามที่ท้องฟังกับจ้อเขียนมาถึง ไม่ว่าจะเดินไปทางใดก็ได้ยินแต่หัวข้อสนทนาในเรื่องนี้ พลันรองแม่ทัพฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาก็นึกถึงจดหมายที่พวกเขาได้รับกลางดึก

คืนวานขณะที่ทั้งสองกำลังบำเพ็ญเพียรอยู่ในที่พักอาศัยของตนเองด้วยความสบายใจนั้นก็มีคนจดหมายด่วนถูกส่งมา เมื่อเห็นว่าตราประทับบนจดหมายเป็นสัญลักษณ์ของแม่ทัพสุวรรณคี พวกเขาก็เกือบจะคิดแล้วว่ามิเหตุด่วนเหตุร้ายอันใดเกิดขึ้น ทว่าเนื้อความในจดหมายกลับทำให้สีหน้าของพวกเขาว่างเปล่า

ไปชั่วขณะ

ในจดหมายมีเนื้อความสั้นๆ เพียงบรรทัดเดียว

'พรุ่งนี้มาช่วยข้าเลี้ยงเด็กแต่เช้า'

ทำเอาเทพสงครามทั้งสองต่างก็ไม่สามารถบำเพ็ญเพียรต่อได้อย่างสงบใจ
สุดท้ายจึงต้องแบกความคั่งค้างที่ค่ายทหารแต่เช้า

อิงเฟิงกับจื่อเซวียนมองหน้ากันด้วยสายตาตั้งคำถาม พวกเขาไม่พบกับ
ท่านแม่ทัพเพียงสิบดาห์กว่าๆ เท่านั้น กลับมาอีกคราอีกฝ่ายก็มีบุตรแล้วหรือ

ด้วยเหตุนี้เองยาววๆ ของทั้งสองจึงรีบก้าวอย่างรวดเร็วจนเกือบจะ
วิ่งตรงไปยังห้องทำงานของผู้บังคับบัญชาของตนเอง

ครั้งนี้ไปถึงก็ยังมิลืมมารยาทในการบอกล่าวขออนุญาต พอได้ยินเสียง
ตอบรับจึงได้เปิดประตูเข้าไป

สิ่งแรกที่ปรากฏในสายตามิใช่แม่ทัพสวรรค์ของพวกเขาอย่างที่มักจะเห็น
เป็นประจำ ทว่ากลับเป็นเด็กชายตัวน้อยที่กำลังขมกเขม้นอยู่กับการเล่นตัวต่อไม้
ที่โต๊ะตัวเล็กซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากแม่ทัพสวรรค์มากนัก เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิด
ลูกแก้วกลมโตสีเข้มก็จับจ้องมายังผู้มาใหม่ด้วยแวตาสงสัยใครรู้ ซึ่งนั่นทำให้
รองแม่ทัพฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาไม่กล้าที่จะขยับร่างกายต่อ

"อิงเฟิง จื่อเซวียน มานี่"

เสียงทุ้มต่ำของฮ่าวหั่นเอ่ยถึงสติของทั้งสองให้กลับมา ก่อนจะมุ่งตรงไปหา
ผู้บังคับบัญชาของตนด้วยท่าทีที่ดูสุภาพและระมัดระวังกว่าปกติ

"นี่คืออิงเฟิง ส่วนนี่คือจื่อเซวียน" ฮ่าวหั่นหันไปหาเด็กน้อยที่มองมา
อย่างไม่ละสายตา เขามายมือไปยังชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใกล้เคียงกับตนเอง
เจ้าของเรือนผมสีเปลือกไม้ตัดสั้นระดับคอ ก่อนจะเคลื่อนมือไปยังชายหนุ่ม
ที่เตี้ยกว่าพวกเขาเล็กน้อยซึ่งมีเรือนผมสีแดงเพลิงยาวพลี้นเป็นเกลียวคลื่น

"..."

"นี่คือฉงจิ้ง รู้จักกันเอาไว้" สุดท้ายก็หันไปแนะนำเด็กน้อยให้ทั้งสองรู้จัก

จนตัวเองก็รู้ความดีมาก กระโดดลงจากเก้าอี้ตัวเดียวแล้วเดินเตาะเตาะด้วยท่าที่มั่นคง แต่ก็ยังแผ่วไว้ด้วยความสุภาพเรียบร้อย ไปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าผู้ใหญ่ทั้งสอง

"อึ่งเฟิง จื่อเซวียน คงจำได้" เด็กน้อยเอ่ยทวนอย่างถูกต้อง เห็นเช่นนั้น สาวหรั่งก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจ สีหน้าและแววตาอ่อนโยนลงจนคนสนิททั้งสอง รู้สึกแปลกใจ

แม้ว่าอึ่งเฟิงกับจื่อเซวียนจะมีตำแหน่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของสาวหรั่ง ทว่าความจริงแล้วพวกเขามีอายุไล่เลี่ยกัน เกิดในปีเดียวกัน และเติบโตมาด้วยกัน นับได้ว่าเป็นสหายมากกว่าผู้ใต้บังคับบัญชา จึงเรียกได้ว่าสนิทสนมกับสาวหรั่ง มากที่สุดในภพสวรรค์แห่งนี้ ถึงอย่างนั้นก็แทบจะมิได้เห็นท่าที่อ่อนโยนเช่นนั้น จากสาวหรั่งเท่าใดนัก เวลายุ่งด้วยกันสาวหรั่งอาจจะลดบรรยาการเยนชา ห่วงเหินลง แต่ก็มิได้พูดจาหยอกล้อหรือมีอุปนิสัยที่แตกต่างจากปกติ เพียงแค่พูดมากขึ้นยามสอบถามหรือสนทนากันในเรื่องทั่วไป

ทั้งจื่อเซวียนและอึ่งเฟิงต่างก็รับรู้ได้ว่าสาวหรั่งมิใช่ว่ามีกำแพงต่อพวกตน ทว่าคนผู้นี้แข็งทื่อสมกับฉายารูปปั้นน้ำแข็งเดินได้นั่นละ กระบวนการคิดก็มีได้ ซับซ้อน สิ่งใดจำเป็นจึงกระทำ สิ่งใดไม่จำเป็นก็มิกระทำให้เสียเวลา สิ่งที่สำคัญที่สุด คือถึงแม้สาวหรั่งจะมีเคยแสดงออกว่าเกลียดเด็ก ทว่าเจ้าตัวก็เป็นพวกไม่ชอบสูงส่ง กับผู้ใด จึงทำให้พวกเขาประหลาดใจไม่น้อยที่ได้เห็นกับตาว่าสาวหรั่งรับเลี้ยง เด็กชายคนหนึ่งจริงๆ

สุดท้ายจื่อเซวียนผู้ไม่ชอบให้มีสิ่งใดค้างคาใจก็เอ่ยถามออกมา "นี่บุตร ของผู้ใดหรือ สาวหรั่ง"

ขณะกล่าวก็ยกกายลงเพื่อให้ระดับสายตาของตนเองเท่ากับเด็กชายไปด้วย จื่อเซวียนมักจะเป็นมิตรกับทุกสรรพสิ่ง เนื่องจากเป็นรองแม่ทัพฝ่ายซ้ายซึ่งรับหน้าที่ ติดต่อบริวารกับผู้คน ด้วยสาวหรั่งนั้นมิชอบสนทนากับผู้คนมากนัก ส่วนอึ่งเฟิง ก็ต้องคอยจัดการงานเอกสารที่จื่อเซวียนแสนเกลียด เขาจึงรับหน้าที่เป็นโฆษก ของเทพสงครามด้วยความยินดี ดังนั้นจึงมิได้มีปัญหากับการผูกมิตร

ส่วนจิ้งจี้แม้จะเป็นเด็กดีว่าง่าย ทว่าก็ไม่กล้าเข้าใกล้คนแปลกหน้ามากนัก ถึงแม้จะรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าคนเบื้องหน้าตนมิได้มีพิษมีภัยอันใด จึง

ผลถอยห่างออกมาแล้วขยับไปทางสาวหรั่งโดยไม่รู้ตัว

สาวหรั่งรู้ว่าจ๊อเซวียนนั้นมีได้เป็นอันตรายต่อเด็กน้อย ทว่านิสัยชอบหยอกเย้าของเทพองค์นี้นั้นแก้ยาก โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวรู้สึกชื่นชอบสิ่งใดมากๆ ก็จะเป็นเทพนิสัยเสียขึ้นมาทันที จงจึงน้อยนั้นน่ารักและน่าเอ็นดูถึงขนาดที่สาวหรั่งเองก็ยังรู้สึกชื่นชอบ ย่อมไม่อาจพินิจมือจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ผู้นี้ไปได้ ดังนั้นเขาจึงเลือกคำตอบที่จะทำให้จ๊อเซวียนมิกำลังเล่นจนเกินพอดี

"บุตรของข้าเอง"

ใบหน้าเบื่อนรอยยิ้มของจ๊อเซวียนชะงักค้าง ส่วนอึ่งเพ่งที่ยืนฟังอยู่เฉยๆ นั้นก็แสดงสีหน้าตื่นตะลึงออกมาไม่ต่างกัน ดวงตาสองคู่จึงรีบเบนไปมองผู้พูดอย่างรวดเร็วเพื่อตรวจสอบว่าอีกฝ่ายพูดจริงหรือไม่ ซึ่งก็ค้นพบว่าใบหน้าของสาวหรั่งยังคงเรียบเฉยเช่นเคย แวดตาสงบนิ่งมีคล้ายกับคนล้อเล่น

"จริงหรือ" คราวนี้เป็นอึ่งเพ่งที่เอ่ยถามย้ำ

"อืม" สาวหรั่งมิได้กล่าวมากความ เพียงแค่รับคำในลำคอ

"เจ้าเป็นบุตรของสาวหรั่งหรือ" หากเป็นปกติแล้วทั้งสองย่อมเชื่อที่สาวหรั่งพูดโดยไม่มีแม้ข้อสงสัย ทว่าเรื่องนี้มันดูใหญ่เกินกว่าจะเป็นไปได้ ดังนั้นจ๊อเซวียนผู้ชาญฉลาดจึงเลือกที่จะถามเด็กน้อยซึ่งดูแล้วยังไม่ค่อยรู้ความมากนัก ย่อมมีอาจที่จะพูดจาโกหกไปได้

ส่วนจงจิ้งเมื่อถูกถามก็ครุ่นคิดอย่างระมัดระวัง

ด้วยแม้จะมีคลังคำในความทรงจำ ทว่าเขาก็มิได้มีความรู้เกี่ยวกับคำเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง โดยมีเพียงแค่นิยามพื้นฐาน จึงได้แต่นำมาเชื่อมโยงตามความเข้าใจของตนเอง บุตรของสาวหรั่ง หมายถึงเขาเป็นบุตรชายของสาวหรั่ง คำว่าบุตรชายนี้มีใช่เพียงแค่บุตรที่ถือกำเนิดแต่สายเลือด หากแต่เมื่อถูกเลี้ยงดูแล้วก็อาจนับว่าเป็นบุตรชายได้ ซึ่งจงจิ้งเองก็ถูกเลี้ยงดูโดยสาวหรั่งถึงแม้จะเพียงแค่วันเดียว แต่สาวหรั่งก็ดูแลให้อาหารและที่พักอาศัยแก่ตนเอง เช่นนี้แล้วจะนิยามว่าตนเป็นบุตรของสาวหรั่งก็ย่อมไม่ผิด

เมื่อสมองเล็กๆ เชื่อมโยงเสร็จแล้วก็พยักหน้าน้อยๆ ให้กับจ๊อเซวียนที่เฝ้ารอคำตอบ

"จงจิ้งเป็นบุตรของฮ่าวหวัน" เด็กน้อยกล่าวอย่างหนักแน่น ทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสามที่ได้ยินต่างก็มีความรู้สึกแตกต่างกันออกไป

สำหรับจื่อเซวียนและอิงเฟิงนั้นย่อมต้องตื่นตะลึง ไม่เพียงเท่านั้น ความสงสัยมากมายก็ก่อตัวขึ้นมาราวกับพายุฝน แม้จะอยากเอ่ยถามว่าฮ่าวหวันไปเป็นบุตรตั้งแต่เมื่อใด ทว่าต่อหน้าเด็กน้อยก็มิกล้าเอ่ยออกมาตามตรง ด้วยไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่ละเอียดอ่อนอันใดหรือไม่ และพวกเขาก็เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรมมากพอที่จะไม่สร้างแผลใจให้กับเด็กที่ดูแล้วน่าจะเพ่งลืมตาดูโลก

ส่วนแม่ทัพสวรค์เมื่อได้ยินเด็กน้อยตอบเช่นนั้นในคราวแรกก็รู้สึกแปลกใจ ด้วยไม่คิดว่าจงจิ้งจะยอมรับเช่นนั้น ในตอนที่เด็กน้อยถูกถามเขาก็เตรียมจะคิดหาทางแก้ไขไว้แล้ว บางทีอาจจะเป็นการออกคำสั่งเด็ดขาดมิให้จื่อเซวียนรังแกเด็กน้อยมากจนเกินไป ต่อมาความรู้สึกแปลกใจนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกอบอุ่นและยินดีลึกๆ แม้ว่าจะค่อยๆ ตระหนักได้ว่าบางทีเด็กน้อยอาจจะยังไม่เข้าใจคำถามมากนักและตอบไปตามน้ำ แต่เอาไว์สอนในภายหลังก็ยังมิสาย

"รู้เช่นนั้นแล้วก็ดูแลจงจิ้งให้ดี" แม้จะมีไซ่คำสั่ง แต่รองแม่ทัพทั้งสองกลับรู้สึกได้วามันก็มีต่างกัน จากนั้นไปจงจิ้งก็นับว่าเป็นเจ้านายน้อยของพวกเขาอีกคน

"..."

"เจ้าเล่นกับพวกเขาได้ แต่หากพวกเขาทำให้เจ้าไม่สบายใจให้มาบอกข้า" ฮ่าวหวันบอกกับเด็กน้อย จงจิ้งก็พยักหน้ารับอย่างเชื่อฟัง

"เจ้าต้องการให้พวกเราทำอะไรสิ่งใดหรือ"

เมื่อผ่านกระบวนการทำความรู้จักและแนะนำตัวกันไปแล้ว อิงเฟิงก็นึกถึงเนื้อความในจดหมายที่ตนได้รับมาเมื่อคืนนี้ แม้ว่าฮ่าวหวันจะบอกให้ทั้งสองช่วยเหลือเด็ก แต่ในที่นี้ก็มีผู้ใดเคยมีบุตรหรือมีญาติพี่น้องที่เป็นเด็กเล็กเลยสักคน จะให้ช่วยเหลือย่อมไม่มีปัญหา เพียงแต่ว่าพวกเขานั้นไม่ค่อยจะรู้เรื่องการเลี้ยงดูเด็กสักเท่าใดนัก

"จื่อเซวียนพาเขาไปเดินเล่น พอเที่ยงวันค่อยพามาส่ง ส่วนอิงเฟิงมาช่วยข้าจัดการงาน"

ฮ่าวหรันมิได้ตั้งใจเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเด็กน้อย ด้วยรู้ว่ายามนี้จักรพรรดิสวรรคตยังมีได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่าคงจึงเป็นวันที่เทพาตรีองค์ต่อไป ทว่าเขาก็ไม่ยอมให้เด็กน้อยอยู่แต่ในห้องทำงานเพียงอย่างเดียว บนภพสวรรค์มีสิ่งน่าสนใจมากมาย และจื่อเซวียนกับอิงเฟิงก็น่าเชื่อถือมากเพียงพอที่จะวางใจให้ดูแลเด็กได้ อีกประการคือเมื่อไปกับรองแม่ทัพทั้งสอง ความวุ่นวายน่าจะลดลงได้มาก แม้จะไม่เท่าไปกับตนเองก็ตาม ทว่างานการเขาก็น่าสนใจเกินกว่าจะละมือ

"หากเจ้าเปื้อของเล่นแล้วก็ออกไปเดินเล่นข้างนอกกับเขา สนใจสิ่งใดก็สอบถามได้"

ฮ่าวหรันกล่าวกับเด็กน้อย คงจะได้ฟังก็เอียงศีรษะเล็กน้อย ลูกแก้วกลมสีน้ำเงินเข้มมองของเล่นสลับกับผู้ใหญ่ที่จะมาทำหน้าที่ดูแลเขาชั่วคราว อันที่จริงแล้วคงยังไม่เปิดการเล่นของเล่น ทว่ากรอออกไปเดินเล่นก็น่าสนใจ เมื่อมองดูฮ่าวหรันก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังเดินกลับไปโต๊ะตัวใหญ่เพื่อเตรียมที่จะจัดการงานที่ค้างค้างเอาไว้ต่อ

แม้ว่าเด็กน้อยจะมั่นใจว่าตนเองนั้นไม่ได้สร้างความรำคาญหรือไม่ได้รับกวนฮ่าวหรัน แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายทำงานกับอิงเฟิงโดยไม่ต้องคอยพะวงตนอาจจะดีกว่า ดังนั้นคงจึงตัดสินใจเลือกได้ไม่ยาก

"คงจึอยากออกไปเดินเล่น" ใบหน้าน่ารักแยมยิ้มออกมาจนเนตรกลมโค้งลงคล้ายจันทร์เสี้ยว

ฮ่าวหรันได้ยืนเช่นนั้นก็พยักหน้ารับ ก่อนจะเบนสายตาไปยังรองแม่ทัพฝ่ายซ้ายที่ยืนอยู่ไม่ไกล ซึ่งทางด้านผู้ถูกมองก็เข้าใจความต้องการของสหายคนสนิทของตน

"ถ้าอย่างนั้นไปกันเถิด" จื่อเซวียนกล่าวอย่างว่าเจิงพลางยืดแขนออกไปหวังจะอุ้มเด็กน้อย ทว่าใบหน้าจิ้มลิ้มกลับส่ายไปมาเบาๆ แล้วเอ่ยแจ้งเจตจำนงของตนเองออกมา

"คงจึอยากเดิน"

"ได้ๆ"

แม้เด็กน้อยจะกล่าวว่าอยากเดินเอง แต่จ๊อเซรียนก็สังเกตได้ว่าเท้าเล็กๆ นั้น ขยับถอยออกไปเล็กน้อยจนยากจะเห็นได้ชัด จึงคาดเดาได้ไม่ยากว่าคงจะไม่สบายใจที่จะให้ตนเองล้ม นิสัยไว้นี้อาจหวงตัวเช่นนี้มีต่างจากฮ่าวหั่น ในยามเยาว์วัย ช่วงที่พวกเขารู้จักกันแรกๆ นั้นฮ่าวหั่นยังมิได้มีท่าทีเย็นชา แต่ก็ยินยอมให้ผู้ใดเข้าใกล้หรือแตะเนื้อต้องตัวมากนัก

ถึงอย่างนั้นอารมณ์ของจ๊อจิ้งก็ดีกว่าฮ่าวหั่นหลายเท่า แม้จะไม่ยอมให้อุ้ม แต่ก็รู้ความดีว่าตนเองมีคุณสมบัติกับสถานที่แห่งนี้จึงยอมยื่นมือให้จับ จ๊อเซรียน เห็นเช่นนั้นก็กอบกุ่มมือน้อยๆ อย่างระมัดระวัง ด้วยรู้ว่าตนเองมักจะมือหนัก กับสิ่งต่างๆ เป็นประจำ หากไม่ระวังให้ดีเผลอทำเด็กน้อยเป็นริ้วเป็นรอยเข้า ได้ถูกแม่ทัพของตนเองลงโทษเป็นแน่

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว หญิงผู้ใหญ่หนึ่งเด็กก็เดินออกจากห้องของ แม่ทัพสวรรคตไป

ค่ายทหารยามนี้กับตอนที่จ๊อจิ้งมาถึงนั้นแตกต่างกันพอสมควร แม้ว่า เวลาจะห่างกันไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ทว่าผู้คนก็เพิ่มมากขึ้น บรรยากาศเองก็ครึกครื้น เหล่าเทพสงครามที่ยืนชั้นเชิงพากันจัดกระบวนรบ บ้างก็ฝึกอาวุธ บ้างก็ฝึกพลัง ทำให้มีแสงสีหลากหลายรูปแบบปรากฏขึ้น

"พวกเขาทำอะไร" จ๊อจิ้งเอ่ยถาม นิ้วเล็กชี้ไปที่ลูกไฟซึ่งถูกสร้างขึ้น โดยเทพสงครามผู้ครอบครองพลังธาตุไฟ ซึ่งกำลังปะทะกับเกราะดินที่ถูกดึงขึ้นมา ตั้งรับจากเทพสงครามผู้มีพลังธาตุดิน

"พวกเขากำลังฝึกซ้อม" จ๊อเซรียนเอ่ยตอบ

"ฝึกซ้อมหรือ" ดวงตาคู่โตเต็มไปด้วยความสงสัย

"พวกเราเทพสงครามต้องคอยจัดการเหล่ามารปีศาจไม่ดีที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ดังนั้นแล้วเพื่อที่จะได้ไม่ถูกจัดการเสียก่อนจึงต้อง คอยฝึกฝนการต่อสู้อยู่เสมอ" ถ้อยคำเหล่านี้เข้าใจได้ไม่ยาก แม้จะยังไม่รู้ว่า มารปีศาจคืออะไร ทว่าเมื่อได้ยินคำว่าไม่ดีเด็กน้อยจึงคาดเดาได้

"จ๊อจิ้งต้องฝึกซ้อมหรือไม่" พังจากประโยคที่จ๊อเซรียนกล่าวแล้ว

การฝึกซ้อมคงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เช่นนั้นแล้วตนเองก็ควรจะทำด้วยหรือไม่

"เรื่องนี้คงต้องลองไปถามสาวหรั่ง เขาอาจจะสอนเจ้าเอง"

"อืม คงจะไปถามสาวหรั่ง" เด็กน้อยรับคำอย่างว่าง่ายก่อนจะก้าวเดินต่อ

จื่อเซวียนพาจิ้งไปยังสถานที่ต่างๆ ของค่ายทหารและแนะนำให้เด็กน้อยฟัง ซึ่งตัวจิ้งเองก็พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ทั้งยังทบทวนให้ทั้งฟังได้อย่างถูกต้องอีกด้วย ด้วยความอริยาคัยดีตามประสาโฆษกคนสำคัญย่อมมีบ้างที่จะต้องพบปะกับเหล่านายกองและเทพสงครามองค์อื่นๆ เมื่อถูกเอ่ยถามก็ตอบเพียงว่าจิ้งจึงเป็นบุตรชายของสาวหรั่ง

เหล่าเทพสงครามที่สงสัยใคร่รู้กันมาตั้งแต่เช้าเมื่อได้รับการยืนยันจากคนสนิทของแม่ทัพสวรรค์ย่อมไร้ซึ่งความรู้สึกติดใจสงสัย ดังนั้นเมื่อมีผู้รู้หนึ่งคนก็ย่อมมีผู้รู้คนที่สอง จากนั้นเรื่องนี้ก็กระจายไปทั่วทั้งค่ายทหารอย่างรวดเร็วแน่นอนว่าสาวหรั่งคาดเดาเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว แม้ว่าเขาจะไม่ได้สนใจเรื่องซุบซิบนินทาของผู้คน แต่จื่อเซวียนมักจะสรุปเรื่องราวเหล่านั้นมาให้เขาฟังอยู่เสมอ จิ้งย่อมตระหนักได้ว่าข่าวลือในค่ายทหารนั้นรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง โชคดีที่เรื่องนี้สามารถนำมาปรับใช้ในการส่งข่าวหรือม้าเร็วเกี่ยวกับการทหารได้ สาวหรั่งจึงมิได้มองว่ามันเป็นปัญหา อีกอย่างคือข่าวลือรวมถึงคำซุบซิบนินทาต่างๆ ก็มักจะหยุดและวนเวียนอยู่ภายในเท่านั้น มิมีทางออกไปสู่ภายนอกอย่างเด็ดขาด ซึ่งเรื่องนี้ได้รับการพิสูจน์มาแล้วหลายพันปี

การให้จิ้งออกไปเดินเล่นในค่ายทหารเองก็เป็นความตั้งใจของสาวหรั่ง เพื่อที่จะให้เหล่าเทพสงครามได้รู้จักจิ้งเองไว้ และในอนาคตเทพสงครามเหล่านี้ก็จะสามารถให้ความช่วยเหลือยามเมื่อจิ้งดำรงตำแหน่งเทพราตรีอย่างเป็นทางการได้

ทว่าสิ่งที่สาวหรั่งคิดไม่ถึงคือการที่เหล่าเทพสงครามรู้จักจิ้งในฐานะบุตรชายของแม่ทัพสวรรค์นั้นได้ผลดีกว่าที่เขาวางแผนเอาไว้เสียอีก ประกอบกับใบหน้าที่แม้จะยังเยาว์วัยแต่ก็ฉายแววหล่อเหลาออกมาแล้ว อีกทั้งอุปนิสัยที่สุภาพว่านอนสอนง่าย ชวนให้ผู้คนเอ็นดู แม้จะไม่ได้ช่างพูดช่างเจรจา แต่ยามใดที่ขยับริมฝีปากเอ่ยถ้อยคำออกมาลั่นแล้วแต่ทำให้ผู้ที่ได้รับฟังรู้สึกกราวกับ

ถูกปลอบประโลม ทำให้กลายเป็นที่ชื่นชมของเหล่าเทพสงครามตั้งแต่ตำแหน่งสูงส่งไปจนถึงทหารบรจุใหม่ไปโดยไม่รู้ตัว

ทั้งหลายคนยังอดไม่ได้ที่จะคาดหวังว่าเด็กน้อยผู้นี้จะต้องมาเป็นเทพสงครามในอนาคตอย่างแน่นอน

เมื่อครบกำหนดเวลาที่สาวหรันบอกเอาไว้แล้ว จือเซวียนก็พาจงจิ้งกลับไปยังห้องทำงานของสาวหรัน

"พวกเจ้าไปพักผ่อนเถิด" เมื่อจงจิ้งกลับมาแล้วสาวหรันก็ได้รบกวนรองแม่ทัพทั้งสองอีก ทางด้านอิ่งเฟิงกับจือเซวียนก็ได้อยู่ต่อ เพราะคาดเดาได้ว่าแม่ทัพสวรรค์คงอยากจะใช้เวลากับบุตรชายของตนเอง ดังนั้นพวกเขาจึงขอตัวออกมาอย่างรวดเร็ว

สาวหรันและอิ่งเฟิงจัดการงานทุกอย่างเสร็จสิ้นทันเวลาก่อนที่จงจิ้งจะกลับมาพอดี ดังนั้นแล้วในช่วงบ่ายของวันเขาเยอมมีเวลาให้เด็กน้อยอย่างเต็มที่

"เป็นอย่างไรบ้าง" ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นจากโต๊ะก่อนจะเดินไปอุ้มเด็กน้อยที่แม่บรรยายกาศครอบกายจะยังมีชีวิตชีวาและดูสดชื่นอยู่ ทว่าแววตานั้นมีร่องรอยของความเหนื่อยล้าอยู่บ้าง ทางด้านจงจิ้งเองก็ได้ปฏิเสธ ยินยอมให้สาวหรันอุ้มแต่โดยดี

"จงจิ้งสนุก!" เด็กน้อยตอบด้วยดวงตาเป็นประกายก่อนจะค่อยๆ เล่าสิ่งที่ตนเองสนใจออกมาอย่างช้าๆ สาวหรันเองก็รับฟังอย่างตั้งใจขณะพาจงจิ้งไปนั่งพักบนเก้าอี้ตัวใหญ่ของตนเอง โดยไม่ลืมที่จะหยิบเครื่องเขียนและกระดาษอีกหลายแผ่นของเด็กน้อยติดมือมาด้วย "สาวหรัน จงจิ้งต้องฝึกซ้อมด้วยหรือไม่" เด็กน้อยนึกถึงสิ่งที่จือเซวียนติดค้างคำตอบของตนเองเอาไว้ได้จึงเอ่ยถามออกไป

"เจ้าอยากฝึกต่อสู้หรือ" สาวหรันเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

"อืม จงจิ้งไม่อยากแพ่คนไม่ดี"

"คนไม่ดีหรือ"

"จือเซวียนบอกว่ามีมารปีศาจไม่ดีสร้างความเดือดร้อน"

"เจ้ารู้จักมารปีศาจด้วยหรือ" สาวหรันเอ่ยถามอย่างแปลกใจ ทว่าเด็กน้อยกลับส่ายหน้าไปมา

"งจจจไม่รู้จัก แต่คงไม่ใช่สิ่งที่ดีใช่หรือไม่" คิ้วของเด็กชายขมวดเข้าหากัน เล็กน้อย

"ไม่ถูกเสียทีเดียว มารและปีศาจเป็นเผ่าพันธุ์เผ่าพันธุ์หนึ่ง มีทั้งดีและไม่ดี" สาวหรณอธิบาย หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงไม่มานั่งแก้ไข แต่หลังจากได้รู้จักกับ รุ่ยเหียนก็ทำให้มุมมองของเขาเปลี่ยนไป หากเจ้าตัวได้ยินคำถามนี้ของงจจ ก็คงตอบไม่ต่างจากที่เขาตอบไป แม้ว่ามารที่สาวหรณพบเจอมาส่วนใหญ่นั้น จะหาดีไม่ได้ก็ตาม

"เช่นนั้นงจจจะสู้กับคนที่ไม่ดี" ท่าที่ยามกล่าวออกมาหน้านั้นดูกล้าหาญ เป็นอย่างยิ่ง หากไม่คิดว่างจจต้องเป็นเทพราตรีในอนาคต สาวหรณก็อดคิดไม่ได้ว่า เด็กคนนี้เหมาะสมกับการเป็นเทพสงครามอย่างยิ่ง

"เจ้าอยากสู้อย่างไร" วันนี่ว่าที่เทพราตรีตัวน้อยได้ตระเวนไปทั่วค่ายทหาร ของเทพสงคราม ย่อมได้พบกับรูปแบบการต่อสู้ที่หลากหลาย สาวหรณคิดว่า อาจจะมีความบางอย่างที่งจจน้อยสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งก็เป็นอย่างที่เคยคาดเอาไว้

"ธนู! งจจอยากยิงธนู" ยามกล่าวถึงสิ่งนี้น้ำเสียงของเด็กน้อยที่มักจะ หวานสุภาพก็เต็มไปด้วยความร่าเริง

"ชอบหรือ"

"อืม คนไม่ดีจะเข้าใกล้งจจไม่ได้" ไม่ว่าเปล่า ยังทำท่าทางยิงธนู ตามที่ตนเองเห็นมาให้ดูอีกด้วย ท่าทางมีชีวิตชีวาเช่นนี้ทำให้สาวหรณเจ็บไป อย่างใช้ความคิด รอคจนกระทั่งเด็กน้อยพรรณนาถึงความสวยงามของการยิงธนูจบ เขาก็เอ่ยขึ้นมา

"ขอให้ดีกว่านี้อีกหน่อยข้าจะสอนให้"

"ได้ งจจจะรอ" เด็กน้อยมิได้ตื้อดิ่งหรืออแง เมื่อสาวหรณกล่าวอย่างใด ก็ว่าตามอย่างนั้น ทั้งยังดีใจมากที่อีกฝ่ายบอกว่าจะสอนตนเอง แม้จะไม่เคยเห็น สาวหรณยิงธนู แต่งจจก็จำได้ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ นั่นย่อมหมายความว่าต้องเก่ง และสง่างามมากแน่ๆ

ส่วนสาวหรณที่เจ็บไปก่อนหน้านี้เพราะเขาต้องการครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วน หากกล่าวกันตามตรงแล้วงจจควรนับได้ว่าเป็นศิษย์ของรุ่ยเหียน เรื่องการงาน

ของเทพทรีเขามีอาจช่วยเหลือได้ แต่เรื่องการใช้ชีวิตพื้นฐานและทักษะการต่อสู้ เขาสามารถแบ่งเบาในเรื่องนี้ได้ และมันจะมีส่งผลกระทบต่อความเป็นเทพทรีอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามเสียเทพเจ้าแทบจะทุกองค์ย่อมต้องมีทักษะการต่อสู้ติดตัวบ้างไม่มากก็น้อย

"เรื่องต่อสู้พักเอาไว้ก่อน วันนี้ข้าจะมาสอนเจ้าอ่านเขียน"

สาวหรั่งทางหนังสือที่หยิบติดมาด้วยที่ด้านหน้าของเด็กน้อย มันเป็นตำราสอนอ่านเขียนพื้นฐานที่เทพเจ้าทุกองค์ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านตา เล่มแรกที่ว่าหรั่งหยิบมาให้นั้นเป็นคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว จากนั้นจึงหยิบแผ่นกระดานเปล่าออกมาวาง ตามด้วยพู่กันและหมึกที่พร้อมใช้งาน

"คำนี้อ่านว่าเทพเจ้า เขียนอย่างนี้"

สาวหรั่งค่อยๆ ลากปลายพู่กันที่ละเส้นอย่างช้าๆ ลายเส้นที่เขาวาดเขียนออกมานั้นเรียบง่ายและแข็งแกร่ง ไร้ร่องรอยปลายพู่กันแตกหรือหยดหมึกกระเซ็น แม้สักหยดเดียว บ่งบอกถึงความมีระเบียบและมีวินัยของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี

"คราวนี้เจ้าลองดู"

แม่ทัพสวรรค์ยื่นพู่กันให้กับจงจิ้ง เด็กน้อยก็รับมาอย่างว่าง่าย เขานึกทวนลำดับการเขียนของสาวหรั่งในใจ จากนั้นมือเล็กๆ ก็วัดลากตามความทรงจำอย่างระมัดระวัง ลายเส้นที่ปรากฏนั้นดูนุ่มนวลแต่ก็คมกริบ ปลายหางพลิ้วไหวเล็กน้อย แต่ถึงกระนั้นก็ได้ดูอ่อนช้อยจนเกินไป สาวหรั่งที่เฝ้าดูอยู่นั้นคาดเดาได้ไม่ยากว่าเติบโตไปจนถึงคงมีต่างจากรุ่นเขียนผู้เป็นอาจารย์ที่เป็นประเภทอ่อนนอกแข็งใน ภายนอกสุภาพอ่อนโยน แต่แท้จริงแล้วเด็ดเดี่ยวมั่นคง

นึกถึงเรื่องนี้แล้วเขาก็ค้นพบว่าลายมือของจงจิ้งนั้นคล้ายรุ่นเขียนอยู่หลายส่วน หากมองเฉินๆ ก็แทบจะกล่าวได้ว่าเหมือนกัน

"เก่งมาก"

เมื่อจงจิ้งวางพู่กันลงสาวหรั่งก็เอ่ยชม จากนั้นก็สอนคำต่อไป

เทพเจ้าล้วนได้รับพรสวรรค์อย่างหนึ่งที่ดีติดมาแต่กำเนิดนอกเหนือไปจากพลังอันศักดิ์สิทธิ์ นั่นก็คือความสามารถในการอ่านเขียน เรียนรู้เพียงหนึ่งครั้งก็จดจำได้ตลอดไป เทพเจ้าทุกองค์ไม่มีองค์ใดอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ยกเว้น

แต่เพียงเทพเซียนที่บรรลุนั้นมาเป็นเทพเจ้าและต้องมาเรียนอักขระของเทพเจ้า
เอาทีหลัง ซึ่งสำหรับผู้ที่สามารถฝึกฝนจนบรรลุเป็นเทพเจ้าได้นั้นย่อมมีความสามารถ
ที่ไม่ธรรมดา

ฮั่วหฺร่นจึงไม่กังวลว่าจงจิ้งจะทำได้ ยิ่งไปกว่านั้นลายมือของเด็กน้อย
กึ่งดงมากเสียด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างหายาก โดยทั่วไปแล้วอาจจะต้อง
ใช้เวลาฝึกคัดลายมืออยู่หลายเดือนจึงจะออกมดงามดังใจ มีเพียงส่วนน้อย
เท่านั้นที่ฝึกเขียนครั้งแรกลายมือก็ดูดีเป็นเส้นยักยอก นั่นแสดงว่าเจ้าตัวสามารถ
บังคับข้อมือได้นิ่งและมั่นคง

เมื่อลอบพิจารณาข้อมือเล็กๆ คู่นั้น เขาก็ค้นพบว่าข้อมือของจงจิ้ง
ยืดหยุ่นดีมาก การวัดวัดลากเส้นพู่กันสามารถทำได้ง่ายดายไม่มีติดขัด
ไม่เพียงแต่ข้อมือเท่านั้น การวาดเขียนพู่กันยังต้องใช้ความยืดหยุ่นของแขน ซึ่ง
จงจิ้งก็มีปัญหาหลาย

ฮั่วหฺร่นค้นพบว่าจงจิ้งน้อยเหมาะกับการเรียนรู้อย่างที่เจ้าตัวต้องการ
นอกจากการคัดตัวอักษรแล้ว ฮั่วหฺร่นคิดว่าหากสอนการจับถือธนู
เบื้องต้นก็น่าจะยากเกินความสามารถของเด็กน้อย ทั้งยังมีต้องออกแรง
เพื่อยิงจึงไม่น่าจะเป็นปัญหา

ระหว่างที่กำลังสอนให้จงจิ้งอ่านเขียนอยู่นั้น เขาก็ค่อยๆ วางแผนในอนาคต
เอาไว้ล่วงหน้าไปด้วย

ราตรีที่ 81

ลั้วอินหลิว

ย้อนกลับไปในวันที่รู่ยเหยียนเดินทางออกจากเมืองฟ้าเพื่อกลับไปยังแดนภูติอีกครั้ง เมื่อต้องกลับมาอยู่คนเดียวหลังจากที่มีคนอยู่ข้างกายเสมอ ทำให้ช่วงแรกๆ ที่ออกเดินทางนั้นรู่ยเหยียนรู้สึกไม่คุ้นชินไปบ้าง คราใดลองเรือผ่านสิ่งน่าสนใจเขาก็จะเผลอหันมองหาคนข้างกายเพื่อชี้ชวนให้ดูอยู่หลายครั้งกว่าจะปรับตัวได้ก็ผ่านไป แล้วหลายชั่วยาม

โชคดีที่แดนภูติอยู่ไม่ไกลมาก ใช้เวลาเพียงไม่นานก็มาถึง เขาจึงไม่ต้องรู้สึกเหี่ยวเฉาไปมากกว่าเดิม

การเดินทางครั้งนี้รู่ยเหยียนมิได้เอื้อระเหยเช่นครั้งก่อน เมื่อผ่านพ้นแดนเทพมาแล้วเขาก็เลือกที่จะใช้การเคลื่อนที่ภายในชั่วพริบตาไปปรากฏกายที่หน้าวิหารของราชาภูติทันที ซึ่งเขาได้ส่งจดหมายแจ้งมาก่อนหน้านี้แล้ว ครั้นมาถึงจึงพบว่าราชาภูติได้จัดเตรียมภูติรับใช้ไว้รอต้อนรับเขาอย่างพร้อมพรัก

"เทพราตรี เชิญทานี่" ภูติรับใช้ทำท่างสุภาพตนหนึ่งเอ่ยบอกกับรู่ยเหยียน

"รบกวนท่านแล้ว" รู่ยเหยียนยิ้มยิ้มก่อนจะเดินตามภูติรับใช้ตนนั้นไป แม้ว่าครั้งก่อนเขาจะรู้ที่ทางอยู่แล้ว ทว่าการเดินคุ่มๆ เข้าไปเลยคงจะเป็นมารยาทที่ไม่ดีนัก

ภูติรับใช้พาเทพราตรีมาส่งเพียงแค่ว่าด้านหน้าของบ่อน้ำพุร้อนแล้ว แจ้งให้เขาเข้าไปด้านในด้วยตนเอง เนื่องจากอีกฝ่ายไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในเขตหวงห้าม รู่ยเหยียนกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายเสร็จก็แยกตัวออกมา

ภายในอาณาเขตของบ่อน้ำพุร้อนนั้นยังคงเป็นเช่นเดียวกับครั้งก่อน กลิ่นอายของปรมาณูธรรมชาติและพลังวิญญาณอันหนาแน่นแทบจะมีได้ลดลงเลย สิ่งที่เพิ่มเข้ามาคงจะเป็นกลิ่นของสมุนไพรที่ลอยอบอวลอยู่ในอากาศ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีได้ทำให้รู้สึกคุ้นเคยแต่อย่างใด กลับกันยังทำให้รู้สึกสดชื่น เมื่อหายใจเข้าไปเสียด้วยซ้ำ นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้ที่พอจะรู้ที่มาที่ไปอยู่แล้ว ก็ยังมีความรู้สึกเย็นสบายราวกับสายฝนที่โปรยปรายลงมาท่ามกลางอากาศร้อน กลิ่นอายที่ทำให้คนรอบกายรู้สึกเย็นใจและสงบนิ่งได้เช่นนี้ รุ่ยเหียนน มีมีทางลืมได้ลง

ท่ามกลางบ่อน้ำพุร้อนธรรมชาติขนาดใหญ่ซึ่งมีกลุ่มควันจางๆ ปกคลุม คล้ายม่านหมอกบางเบาปรากฏกว้างของบุรุษวัยฉกรรจ์ผู้มีใบหน้าสุภาพอ่อนโยน นั่งอยู่ เรือนผมสีครามเข้มเหยียดตรงแผ่สยายหายลงไปในสายน้ำที่ล้อมรอบกาย ปรมาณูสีน้ำเงินหมุนวนไปมา คู่มือชีวิตชีวาราวกับกำลังวิ่งระบำ

หน้าตาเช่นนี้ ท่าทางเช่นนี้ บรรยากาศอย่างนี้

นี่คือลัทธิวินหลิวไม่ผิดแน่

แม้จะอยากเอ่ยทักทายผู้ที่กำลังนั่งหลับตาซึมซับปรมาณูและสมุนไพรรอบกาย ทว่ารุ่ยเหียนนก็มิได้รับร้อน ด้วยไม่รู้ว่าหากทำให้ผู้ที่กำลังพักผ่อนเสียสมาธิจะส่งผลเสียอะไรหรือไม่ เขาจึงเลือกที่จะเดินไปหาราชาและราชินีญาติที่เฝ้าดูอยู่ห่างออกไปแทน

"คารวะราชาและราชินีญาติ" รุ่ยเหียนนเอ่ยทักทาย

"คารวะเทพาตรี" ทั้งสององค์ก็ทักทายตอบ

"เป็นเช่นไรบ้าง" เทพาตรีเอ่ยถาม แม้ว่ามองด้วยตาเปล่าจะดูเหมือนทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว ทว่ารุ่ยเหียนนกลับมีลางสังหรณ์ว่าน่าจะยังมีปัญหาบางอย่างอยู่อีก ไม่เช่นนั้นลัทธิวินหลิวคงได้ออกมาพักผ่อนที่ด้านนอกน้ำพุร้อนนี้แล้ว

"ทุกอย่างราบรื่นไม่มีปัญหา เพียงแต่สหายท่านนี้สูญเสียพลังเดิมที่เคยมีอยู่ ไปจนเกือบหมด จึงอาจจะต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูเพิ่มขึ้น ประกอบกับในยามที่ดวงจิตถูกผนึกรวมเอาไว้กับลูกแก้ววิญญาณเพื่อคงสภาพความเป็นเทพเจ้านั้น

ความทรงจำของเขาได้ถูกฉีกไปด้วย คาดว่าอาจต้องใช้เวลาอีกหนึ่งถึงสองวัน ทุกอย่างจึงจะสมบูรณ์" ราชทูตอธิบาย "ไม่ว่าเปล่า ยังส่งบันทึกละแฉมาให้ รุ่ยเหียน เมื่อรับมาเปิดดูก็พบว่ามันเป็นบันทึกการรักษาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาของลั้วอินหลิว

"เดิมทีข้าตั้งใจจะแจ้งไปทางจดหมาย แต่ไม่คิดว่าท่านจะเดินทางมาก่อน" คราวนี้ราชินีพูดกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"มีต้องกังวลไป เป็นข้าเองที่รีบร้อนมาก่อน" รุ่ยเหียนไม่ได้ถือโทษโกรธพวกเขา เป็นตัวเขาเองด้วยซ้ำที่ร้อนใจอยากมาดูความคืบหน้า อีกอย่างคือการมาล่วงหน้าสักวันสองวันก็ไม่มีสิ่งใดเสียหาย เขาจะได้เฝ้าดูการฟื้นฟูด้วยสายตาตนเองด้วย "ตลอดเจ็ดวันมานี้พวกท่านคงเหนื่อยมามากแล้ว เช่นนั้นอีกสองวันก็ให้ข้ารับหน้าที่เฝ้าดูแลต่อเถิด"

หลังจากอ่านบันทึกการรักษานี้คร่าวๆ แล้วรุ่ยเหียนก็สัมผัสได้ถึง ความทุ้มเทาที่ทั้งสองมีให้กับสหายของเขาเป็นอย่างดี บันทึกนี้ค่อนข้างละเอียดลออ ทำให้เขาได้ไม่ยากว่าผู้บันทึกยอมต้องใส่ใจทุกรายละเอียดที่ตาเห็น เช่นนี้แล้ว ย่อมต้องหมายความว่าทั้งราชาและราชินีนั้นแทบจะไม่ได้พักเลยแม้สักนิด

"หามิได้ อย่างไรเสียนี่ก็เป็นสิ่งที่ท่านไว้วางใจให้เราจัดการ ย่อมต้องใส่ใจ และจริงจัง" แม้คำเสียงของราชทูตจะฟังดูสดชื่น ทว่ารุ่ยเหียนก็ยังมองเห็นถึงแววเหนื่อยล้าที่พาดผ่านดวงตาของอีกฝ่ายได้

"ข้าขอบคุณท่านทั้งสองมากจริงๆ แต่ข้าก็อยากให้พวกท่านได้พักผ่อน" เห็นท่าทีจริงจังของเทพทรีแล้วผู้ปกครองแดนภูติทั้งสองก็มีได้มีข้อโต้แย้งอันใดอีก จึงได้แต่ขอตัวออกมา

"เช่นนั้นข้ากับขงผิงขอตัวไปพักผ่อนก่อน หากต้องการสิ่งใดให้ส่นกระดิ่งนี้ แล้วพวกข้าจะรีบมา"

กระดิ่งสีทองถูกส่งมอบมาให้ ครั่งนี้รุ่ยเหียนมิได้ปฏิเสธน้ำใจ ยอมรับกระดิ่งนั้นมาแต่โดยดี รอจนกระทั่งทั้งสองจากไปแล้วเขาจึงเดินไปยังที่นั่งซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ก่อนหน้านั้น ระหว่างนี้เขาได้นำบันทึกการรักษามาอ่านอย่างละเอียดอีกครั้ง

บันทึกการรักษาไม่ได้มีเพียงแค่ผลการรักษาเท่านั้น แต่ยังระบุถึงขั้นตอนการรักษาเอาไว้ด้วย ซึ่งมีตั้งแต่ตอนที่ลั้วอินหลิวยังคงเป็นลูกแก้ววิญญาณอยู่ โดยขั้นตอนการรักษามีได้กลึกลับซับซ้อนมากอย่างที่ราชาภูติเคยกล่าวเอาไว้ เพียงแค่ต้องใส่สมุนไพรมะพร้าวให้ถูกต้องตามลำดับและใส่ลงไปอย่างต่อเนื่องมิให้ขาดเท่านั้น หลังจากสมุนไพรมะพร้าวชนิดหลักทั้งหมดถูกใช้แล้ว ในช่วงระยะเวลาการดูดซับและหลอมรวมกายเนื้อก็สามารถนำของวิเศษอื่นๆ หรือสมุนไพรมะพร้าวที่มีสรรพคุณเดียวกับสมุนไพรมะพร้าวชนิดหลักมาเสริมได้

ช่วงระยะเวลาเจ็ดวันที่ผ่านมาที่ราชาและราชินีภูติได้นำของวิเศษมาช่วยเสริมให้เป็นจำนวนมาก ไม่เช่นนั้นแล้วระยะเวลาการหลอมรวมกายเนื้อใหม่ของลั้วอินหลิวจะต้องยืดออกไปมากกว่าเดิม

โชคดีที่ร่ายเยียนเองก็เตรียมพร้อมมาด้วย ก่อนออกจากเมืองหลวงของเทพเจ้าเขาได้ค้นมิติเก็บของของตัวเองเพื่อดูว่ามีของที่มิประโยชน์หรือไม่ สิ่งใดที่สามารถใช้เสริมพลังทั้งร่างกายและลมปราณได้เขาก็ขุดมันออกมาทั้งหมด และแยกเอาไว้เพื่อนำมาช่วยลั้วอินหลิว

เมื่อบันทึกการรักษามีสิ่งอื่นใดที่สำคัญอีก ร่ายเยียนจึงปิดและวางมันเอาไว้อย่างเรียบร้อย ก่อนจะเดินไปที่ริมบ่อน้ำพุร้อนแล้วล้างเอาของต่างๆ ออกมาวางเรียงไว้ โดยของเหล่านั้นมีตั้งแต่ชิ้นเล็กไปจนถึงชิ้นใหญ่

สิ่งแรกที่นำออกมาคือเกล็ดมังกรสวรรค์ส่วนที่เหลือจากครั้งที่แล้ว ร่ายเยียนใส่มันลงไปในน้ำพุร้อนอย่างระมัดระวัง ซึ่งคราวนี้แตกต่างจากครั้งที่แล้ว พวกมันมิได้ถูกพองน้ำใสห่อหุ้ม ทว่ากลับกลายเป็นผงแล้วลอยไปรวมกันอยู่รอบร่างของลั้วอินหลิว ร่ายเยียนมองดูอย่างระมัดระวัง เมื่อไม่เห็นว่ามิสิ่งใดผิดปกติเขาก็หยิบเอาหินก้อนหนึ่งขึ้นมา

หินก้อนนี้มีสีฟ้าสดใส สามารถมองทะลุผ่านไปได้ ขนาดของมันเท่ากับหนึ่งกำมือ สิ่งนี้คืออัญมณีธาตุน้ำบริสุทธิ์ คุณสมบัติของมันก็เช่นเดียวกับอำพันเพลิงที่ได้จากภูตดิสน์ไฟ ร่ายเยียนได้รับมาเป็นของขวัญเมื่อนานมาแล้ว แต่เนื่องจากไม่มีโอกาสได้ใช้เขาจึงโยนมันไปเก็บไว้ที่ก้นกู

มือร่ายวางอัญมณีก้อนนั้นลงไปในบ่อน้ำพุร้อน ทันทีที่แตะโดนผิวน้ำ

อัณฺณมณีนีทั้งก่อนก็สลายกลายเป็นผงและเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับ
เกล็ดมัจฉาสวรรค์เมื่อสักครู่นี้ ต่อมาเมื่อรู่ยเหยียนนำสิ่งใดก็ตามที่มีลักษณะเป็น
ของแข็งใส่ลงไปมันก็จะสลายเป็นผงแล้วปะปนลงไปใต้น้ำพุ ก่อนจะไปหมูนวน
ล้อมรอบร่างของบุรุษที่อยู่ ณ ใจกลางของบ่อน้ำพุแห่งนี้

ขณะที่เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นรู่ยเหยียนก็จับตาดูโดยไม่ได้ละสายตาไปไหน
ทำให้ค้นพบว่าสายน้ำที่เต็มไปด้วยสิ่งของเพิ่มพูนพลังเหล่านี้ค่อยๆ ซึมเข้าไปใน
ร่างของอดีตเทพในปกครองของตน รู่ยเหยียนจดบันทึกสิ่งเหล่านี้เพิ่มเติมลงไป
จากนั้นเขาก็หยิบเอาขวดต่างๆ ขึ้นมา เมื่อเปิดฝาดอกก็พลันได้กลิ่นหอมสดชื่น
ที่ดูแล้วไม่มีอันตรายใดๆ

ขวดเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นน้ำยารักษาและยาเสริมกำลังที่รู่ยเหยียนได้รับมา
ในช่วงแรกๆ ที่เริ่มทำหน้าที่เทพราตรี เนื่องจากว่าช่วงนั้นปราณเทพของเขา
ยังไม่เพียงพอต่อการใช้โดยติดต่อกัน อาจารย์และเหล่าญาติมิตรของเขาจึงมักจะ
สรรหาน้ำยาต่างๆ มาช่วยเติมเต็ม ดังนั้นเขาจึงมียาประเภทเสริมปราณ
มากเสียจนเหลือกินเหลือใช้ แต่มิรู้ว่าใครเป็นผู้เผยแพร่ข่าวลือนี้ ทำให้
ไม่ว่าผู้ใดที่มาเยี่ยมเยียนเขาก็มักจะมีของทำนองนี้ติดมือมาฝากเสมอ แม้กระทั่ง
ในตอนทีพลังปราณของเขาพัฒนาจนเพียงพอต่อการใช้งานแล้วก็ตาม

ของเหล่านี้ได้รับมาจากผู้ที่เขาไว้วางใจทั้งสิ้น รู่ยเหยียนจึงไม่ต้องกังวลว่า
มันจะมีผลเสีย ดังนั้นเขาจึงบรรจุเหล่าน้ำยาแต่ละขวดผสมลงไปใบบ่อน้ำพุ
กว่าจะหมดก็ใช้เวลาหลายชั่วยาม

เนตรสีเงินมองสีของน้ำพุร้อนที่ก่อนหน้านี้ใสสะอาดจนมองเห็นพื้นหิน
ด้านล่างแปรเปลี่ยนเป็นสีดินหลากหลายปนกันไปตามสีของน้ำยา ก่อนจะ
เคลือนสายตาขึ้นมอล้วนวิ่นหลิวที่ยังนั่งหลับตาบำเพ็ญเพียรอยู่ ริมฝีปากบาง
เม้มเข้าหากันเล็กน้อยเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ขบขันในใจ

เขารู้สึกเหมือนตอนนี้ล้วนวิ่นหลิวเป็นปลาในหม้อแกงอย่างไรอย่างนั้น
ครั้นเฝ้าดูอยู่สักระยะก็ค้นพบว่าไม่มีสิ่งใดแตกต่างไปจากบันทึกการรักษา
ก่อนหน้านี้ รู่ยเหยียนจึงได้คลายความกังวลทั้งหมดลง เมื่อตรวจสอบดูแล้วว่า
การโคจรของพลังเป็นไปอย่างราบรื่น เขาจึงนั่งลงบำเพ็ญเพียรไปด้วยเพื่อมิให้

เสียเวลาไปโดยใช่เหตุ โดยไม่ลืมที่จะกระจายปราวณเทพบางส่วนเอาไว้โดยรอบ เพื่อที่หากมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงลงมันจะได้แจ้งเตือนแก่เขา

ช่วงเวลาผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตลอดวันที่ผ่านมามีเทพราตรีออกจากอาณา มาเป็นครั้งคราวเพื่อตรวจสอบความเป็นไป ราชาและราชินีภูติแวมมาหาเขารั้งหนึ่ง เพื่อสอบถามเผื่อมีสิ่งใดให้ช่วยเหลือ แต่เมื่อเห็นว่าร่ายเหี้ยนยังสุขสบายและ มิได้ปรารถนาสิ่งใดก็จากไปโดยที่มีได้รบกวนอีก

จนกระทั่งเช้าวันใหม่มาถึง ในขณะที่เทพราตรีกำลังจะสิ้นสุดการบำเพ็ญเพียร ปราวณเทพที่เขากระจายเอาไว้ก่อนหน้านี้ก็เกิดการสั่นจนสะท้อนเป็นระลอก เป็น สัญญาณว่ามีบางสิ่งกำลังเคลื่อนไหว ร่ายเหี้ยนจึงรีบล้มตัวขึ้นเพื่อตรวจสอบ

ทันทีที่เปลือกตาสีมุกเปิดขึ้น ลูกแก้วสีเงินยวงก็สะท้อนภาพของชายหนุ่ม เรือนกายสูงโปร่งในอาภรณ์สีขาวสะอาดปกคลุมเกลียวคลื่นสีน้ำเงินสดใส ผสมยวสีครามเข้มที่เคยปล่อยขยายบัดนี้รวมมัดอย่างเรียบร้อยจนแทบไม่เห็นไรผม หลุดออกมาแม้แต่เส้นเดียว บนศีรษะครอบทับด้วยกวนสีเงินฝังอัญมณีทะเลสีฟ้า เป็นประกายลวดลายเมฆาล้อมหยาตพิรุณเอาไว้ เครื่องหน้าหล่อเหลาอ่อนโยน รับกับเนตรดอกท้อล้อมรอบลูกแก้วสีฟ้ามรกต โดยรวมแล้วดูเหมือนบัณฑิต ผู้สุภาพเรียบร้อยคนหนึ่ง

"องค์ชายรองหรือ" ริมฝีปากบางขยับเอ่ยด้วยเสียงทุ้มใสชวนให้คนฟัง รู้สึกสดชื่น

"เจ้าตกข่าวเสียแล้ว ข้ามิได้เป็นองค์ชายรองมาเกือบพันปีแล้ว" ร่ายเหี้ยน กล่าว เขาลุกขึ้นจากที่นั่งก่อนจะเดินเข้าไปใกล้น้ำพุร้อนที่ชายผู้นั้นยังคงยืนอยู่

"เช่นนั้นคงต้องรบกวนเทพราตรีช่วยสั่งสอน" แม้ผู้กล่าวจะมีสีหน้าจริงจัง แต่น้ำเสียงนั้นผ่อนคลายเป็นอย่างยิ่ง

"น่าเสียดายที่ตรงนี้มีเพียงร่ายเหี้ยนเท่านั้น" แนนอนว่าร่ายเหี้ยนก็ไม่ลืม ที่จะหยอกล้อกลับ

"ข้าไม่เถียงกับเจ้าแล้ว ว่าแต่ที่นี่คือที่ใดกัน" เมื่อก่อนมิเคยสนทนาไร้สาระ ผู้ถือฝ้ายได้อย่างไร ปัจจุบันก็ได้แตกต่างไปจากนั้น เนตรสีฟ้ามรกตกวาดมองไป รอบๆ ทว่านึกเท่าใดก็ไม่รู้สึกว่ที่แห่งนี้คุ้นตาเลยแม้แต่น้อย สองเท้าก้าวเดิน

นอกจากบ่อน้ำพุร้อนที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของปราณธรรมชาติและพลังวิญญาณ ซึ่งทำให้เขารู้สึกสดชื่นและกระฉับกระเฉง

"ที่นี่คือแดนภูติ" รุ่ยเหียนกล่าว ขณะเดียวกันก็มองชายหนุ่มที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ตนเองโดยไม่ละสายตาไปที่ใด ยิ่งทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า อดีตเทพในปกครองของตนเององค์นี้แทบไม่มีสิ่งใดแตกต่างไปจากในความทรงจำเลยแม้แต่หย่อม ไม่ว่าจะกิริยาท่าทางหรือลักษณะการพูดการจา ดังนั้นแล้ว จึงชวนให้รำลึกถึงความหลังไม่น้อย

"แดนภูติหรือ" ลั่วอวี่นหลิวเอ่ยถามอย่างแปลกใจ ความทรงจำของเขา ยังคงสับสนอยู่บ้าง ทว่าสิ่งสุดท้ายที่เด่นชัดขึ้นมาคือการต่อสู้ระหว่างตัวเขากับ อดีตจักรพรรดิสวรรค์ที่ยามนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นอายมาร แม้ว่าต่างฝ่ายต่างก็บาดเจ็บสาหัสด้วยกันทั้งคู่ ทว่าผลการต่อสู้ก็ได้ชัดเจนนัก เขาทำได้เพียงแค่อาชีวิตรอดด้วยความช่วยเหลือของใครหลายๆ คน และสิ่งสุดท้ายที่เขาคิดถึงตลอดการหลบหนีก็มีเพียงคนรักของตนเท่านั้น

เมื่อเห็นแววตาสับสนของอีกฝ่าย รุ่ยเหียนก็เข้าใจได้ว่าคงเป็นผลข้างเคียงจากการผนึกความทรงจำของเจ้าตัว ดังนั้นเขาจึงเอ่ยบอกให้อีกฝ่ายนั่งพักสักหน่อย จากนั้นค่อยเรียงร้อยเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เจ้าตัวได้ฟัง

รุ่ยเหียนเล่าถึงเรื่องราวตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งตนเองถูกจับเข้าคุกสวรรค์ จากนั้นก็หลบหนีลงไปยังภพมนุษย์ เล่าเรื่องของลั่วหยางส่วยที่ได้รับทัณฑ์สวรรค์ สงครามระหว่างสำนักธรรมะและพรรคมารที่ทำให้เขาไปพบกับลูกแก้ววิญญาณของลั่วอวี่นหลิวเข้า และเมื่อกลับขึ้นมาบนสวรรค์ก็ได้ช่วยหาทางคืนกายเนื้อให้กับเจ้าตัว สุดท้ายเขาก็เล่าเรื่องที่ตนเองได้พบกับเสวี่ยเหียน

"เป็นข้าที่ใจร้อนเอง หากตั้งสติสักนิดคงมีทั้งนางเอาไว้แล้วหลบขึ้นสวรรค์ไปช่วยเจ้าจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดเช่นนั้น" ลั่วอวี่นหลิวเอ่ยตำหนิตนเองด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนจะถอนหายใจออกมาแผ่วเบา

"เรื่องมันผ่านมาแล้ว อย่าไปหาความจากมันเลย" รุ่ยเหียนได้รับการดูแลสั่งสอนจากลั่วอวี่นหลิวอยู่ระยะหนึ่ง ทั้งอีกฝ่ายก็ยังเป็นเทพในปกครองของเขา ที่ค่อนข้างจะรู้จักกันองค์หนึ่ง ดังนั้นรุ่ยเหียนจึงเข้าใจดีว่ายามนี้อีกฝ่ายกำลัง

นึกโทษตนเองอย่างยิ่ง ด้วยลั้ววีนหลวนั้นเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบและจริงจัง ในการใช้ชีวิตอยู่เสมอ

"จริงของเจ้า พุดไปก็คงแก้ไขอะไรไม่ได้" ลั้ววีนหลวนอมรับในชะตากรรม ได้อย่างง่ายดาย

"แล้วจากนี้เจ้าจะทำอะไรต่อไป" รุ่ยเหยียนเอ่ยถามเมื่อพวกเขาตัดสินใจ จะไม่รื้อฟื้นความหลังกันอีก

"ข้าคงกลับไปใช้ชีวิตบนภพมนุษย์เช่นเดิม รอจนกระทั่งเสวี่ยเหยียนกลับมา" ลั้ววีนหลวนตอบ

ก่อนหน้านี้รุ่ยเหยียนได้เล่าเรื่องที่ตนเองพบเจอกับมารเสน่ห์หาลั้ววีนหลวน ฟังแล้ว ทั้งยังมิได้ปิดบังเรื่องที่นางได้ให้กำเนิดบุตรหนึ่งคน ซึ่งหลังจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์ในหมู่บ้านจิ้นหลิวที่ทำให้เขาต้องผินนางเอาไว้วด้วยวิชากลกลับศูนย์ เพื่อให้นางได้ขัดเกลากษัตริย์มารที่ดุร้ายเข้าไป โดยมีอาจบอกกล่าวไว้ว่าจะเสร็จสิ้น เมื่อใด

"อีกอย่างข้าอยากเห็นหน้าเพยเพยสักครั้ง" ตอนที่ได้ยินรุ่ยเหยียนกล่าวว่า ตนเองกับมารเสน่ห์หามีบุตรด้วยกันหนึ่งคนนั้น ความรู้สึกแรกคือยินดีปรีดา แต่ต่อมาเมื่อรับรู้ว่าเด็กสาวคนนั้นต้องอาศัยอยู่กับมนุษย์เพื่อความปลอดภัย เขาก็รู้สึกเสียใจและตำหนิตนเองยิ่งกว่าเดิม เพราะถ้าหากเขายังอยู่ด้วย ต่อให้ ลั้วเพยเพยเป็นลูกครึ่งเทพมารเขาก็มั่นใจว่าตนเองกับคนรักจะสามารถปกป้อง บุตรของตนจากภัยอันตรายทั้งปวงได้อย่างแน่นอน อีกทั้งเสวี่ยเหยียนก็ไม่ต้อง ทนทุกข์จากการแยกจากเด็กสาวที่นางเป็นผู้ให้กำเนิด

ดังนั้นแล้วเมื่อกลับไปยังภพมนุษย์อีกครั้ง แม้ว่าจะไม่มีโอกาสได้เลี้ยงดู บุตรชิ้นนี้ของตนเอง แต่อย่างน้อยเขาก็อยากจะได้สานต่อสิ่งที่เสวี่ยเหยียนเคยทำ เอาไว้ นั่นก็คือการปกป้องนางจากเบื้องหลังเพื่อให้นางได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ในเส้นทางที่นางเลือก

"เรื่องนั้นไม่อยากเลย" รุ่ยเหยียนกล่าวด้วยรอยยิ้ม "เพียงแค่เจ้าอาจจะต้องพัก สักหน่อย แม้ว่าตอนนี้ร่างกายของเจ้าจะไม่ต่างจากได้เกิดใหม่ แต่ลมปราณก็ยัง อ่อนแรงอยู่บ้าง หากเดินทางข้ามภพเลยอาจจะม่ปัญหาเอาได้"

ระหว่างที่สนทนากันนี้รู่ยเหียนก็ได้ตรวจสอบลั้วววินหลิวไปด้วย และพบว่ากายเนื้อของอีกฝ่ายสมบูรณ์เฉกเช่นเทพเจ้าทั่วไปแล้ว ทว่าส่วนที่มีปัญหาคือปราณเทพและปราณธาตุที่ค่อนข้างอ่อนแออยู่บ้าง นั่นคงเป็นเพราะพลังทั้งหมดถูกใช้ในการหลอมรวมกายเนื้ออันเป็นกายทิพย์ของเทพเจ้า และอีกส่วนก็ใช้ซ่อมแซมวิญญาณมิให้มีบาดแผล ด้วยมิเช่นนั้นอาจส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในภายภาคหน้าได้

เพียงแค่ปัญหาที่พบนั้นมิใช่เรื่องใหญ่อันใด อย่างที่รู่ยเหียนกล่าวไปว่า ลั้วววินหลิวมีต่างจากเทพเกิดใหม่ เขาเพียงแค่ต้องบำเพ็ญเพียรและฝึกฝนพลังเพื่อพัฒนามันให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ซึ่งลั้วววินหลิวเคยผ่านการบำเพ็ญเพียรมาจนชำนาญแล้ว ย่อมไม่มีสิ่งใดยากเย็นสำหรับเจ้าตัว

"เช่นนั้นก็เอาตามที่เจ้าว่า" ลั้วววินหลิวยอมรับคำแนะนำของรู่ยเหียนแต่โดยดี

ความแตกต่างระหว่างสองพี่น้องเทพวารีนั้นคือคนที่พูดจาวาง่ายทำงานรวดเร็ว ใจเย็น ไม่ค่อยมีปากมีเสียง และตัดสินใจตามความเป็นจริงมิได้ถือแฟงเฉกเช่นคนน้องที่หากมิได้ทดลองด้วยตนเองก็ยากที่จะยอมร่วมมือ หากเปรียบลั้วววินหลิวเป็นน้ำเย็นแล้ว ลั้วหยางสุ่ยก็น้ำเดือดดี นี่เอง

เมื่อตกลงกันได้แล้วรู่ยเหียนก็สั่งกระดิ่งสีทองที่ได้รับมาจากราชภูติเบาๆ แม้ว่าจะไม่ปรากฏสัมผัสเสียงใดๆ ขึ้นมา แต่รู่ยเหียนก็รู้สึกได้ถึงชายมนตร์บางอย่างที่ถูกส่งออกไป ผ่านไปไม่กี่อึดใจเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้า ก่อนจะตามมาด้วยร่างของราชาและราชินีภูติที่ปรากฏขึ้น

"ทุกอย่างสมบูรณ์แล้วใช่หรือไม่" ราชภูติเอ่ยทักทายลั้วววินหลิวพร้อมกับเอ่ยแนะนำตนเองและราชินีภูติไปด้วย ทางด้านลั้วววินหลิวได้ยินมาก่อนหน้านี้ว่าทั้งสองให้ความช่วยเหลือในการคืนกายเนื้อของเขาเป็นอย่างดีจึงกล่าวขอบคุณจากใจจริง "เช่นนั้นเชิญทั้งสองพักผ่อนตามอัธยาศัย พวกเราได้จัดเตรียมห้องพักเอาไว้ให้แล้ว"

หลังจากผลัดเปลี่ยนหน้าที่กับเทพราตรีแล้วผู้ปกครองแดนภูติทั้งสองก็มีได้อยู่เฉย โดยพวกเขาไม่ลืมที่จะเตรียมที่พักเอาไว้ล่วงหน้า ด้วยคิดว่า

หลังจากทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วทั้งเทพราตรีและลัวอวินหลิวอาจจะต้องการ
การพักผ่อนเพิ่มอีกสักนิด จึงได้จัดแจงเอาไว้มิให้ขาดตกบกพร่อง

"ท่านทั้งสองดีกับพวกเรามากจริงๆ ข้าไม่รู้ว่าจะตอบแทนอย่างไรดี หาก
พวกท่านมีปัญหาคือหรือต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใด โปรดอย่าเกรงใจ
ที่จะบอกกล่าว" รุ่ยเหียนเคยสนิทสนมกับราชาและราชินีภูตี่รุ่นก่อนก็จริง แต่
นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับการช่วยเหลือจากแดนภูตี่มากถึงเพียงนี้

"เราจะมิเกรงใจอย่างแน่นอน" ราชาภูตี่กล่าวรับน้ำใจ "ข้าจะให้ภูตี่รับใช้
พาไปที่ห้องพักของพวกท่าน"

เมื่อออกมาจากเขตน้ำพุร้อนแล้วราชาภูตี่ก็เรียกภูตี่รับใช้คนหนึ่งเข้ามา
ซึ่งก็คือคนเดียวกับที่พา รุ่ยเหียนไปส่งยังทางเข้าน้ำพุร้อนเมื่อวานนี้ พวกเขา
สนทนากันอีกสองสามประโยคก็พากันแยกย้ายจากไปโดยไม่ลืมที่จะกล่าวขอบคุณ
อีกครั้ง

"เจ้าไปพักผ่อนเถิด ไร้คอยพบกันในวันพรุ่งนี้" เมื่อมาถึงห้องพักลัวอวินหลิว
ก็กล่าวขึ้น ซึ่งรุ่ยเหียนก็ได้ขัดข้อง พวกเขาจึงต่างแยกย้ายกันเข้าห้องพักของ
ตนเอง

ในขณะที่ลัวอวินหลิวกำลังบำเพ็ญเพียรเพื่อฟื้นฟูลมปราณในห้องพัก
ของตนเองอยู่นั้น รุ่ยเหียนก็จัดแจงวางแผนสิ่งที่ต้องการทำอย่างตั้งใจ

ลัวอวินหลิวกล่าวว่าต้องการกลับไปใช้ชีวิตบนภพมนุษย์อีกครั้ง ซึ่ง
แน่นอนว่ารุ่ยเหียนย่อมไม่ขัดขวาง แต่จะช่วยเหลือเส้นทางให้อดดีดเทพในปกครอง
ของตนเองผู้ซึ่งสามารถเดินเหินได้สะดวก เพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่เขาไม่ได้กระทำ
ในอดีต อีกทั้งเขายังไม่ลืมความรู้สึกขอบคุณอดีตว่าที่เทพวารีผู้นี้ที่เสี่ยงชีวิต
เพราะต้องการช่วยเหลือตนเอง

รุ่ยเหียนหลับตาลงก่อนจะรวบรวมกระแสจิตแล้วส่งมันออกไป ใช้เวลา
ประมาณหนึ่งเคื่อก็มีการตอบสนองกลับมา

"เจ้าต้องการสิ่งใด" เสียงทุ้มที่ติดจะแหบเล็กน้อยตอบกลับมาด้วยน้ำเสียง
ที่ฟังผ่านๆ ก็รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังหงุดหงิดจนเดียว ซึ่งนั่นทำให้รุ่ยเหียนรู้สึกขบขัน

ไม่น้อย

"ข้าเผลอรบกว่นช่วงเวลาอันดีงามของอาสุ่ยหรืออย่างไร" รุ่ยเหยียนเอ่ยหยอกเย้ากลับไป

"คงจะรบกว่นน้อยกว่านี้หากเจ้าเปลี่ยนเสียงสัญญาณแจ้งเตือนเสีย" ลั่วหยางสุ่ยตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

ทว่ารุ่ยเหยียนมิได้หะเลยมั้แต่น้อย "ไอ้ ข้าลืมนี่เสียแล้ว มิได้ใช้มันมาตั้งนาน"

สิ่งที่เทพเจ้าทั้งสองกำลังทำอยู่นี้คือการสื่อสารทางจิต ซึ่งสามารถกระทำได้โดยเทพที่อยู่ในการปกครองของกันและกันเท่านั้น ทว่าพันธสัญญาที่รุ่ยเหยียนเคยทำกับเทพในปกครองทั้งหลายนั้นถูกสะบั้นลงจนหมดสิ้นตั้งแต่เขาได้รับโทษคุมขังอยู่ในเจดีย์พิทักษ์ฟ้าแล้ว แต่ก่อนจะกลับขึ้นสวรรค์อีกครั้งลั่วหยางสุ่ยได้บังคับขมขู่ให้เขาทำพันธสัญญากับเจ้าตัวอีกรอบ ไม่เช่นนั้นจะไม่ยอมกลับขึ้นสวรรค์ แม้ว่าเทพทรีจะโน้มน้าวอย่างไรเจ้าตัวก็ไม่ยินยอม โดยกล่าวว่าอย่างน้อยจะได้เอาไว้ใช้ติดต่อกันหากมีเหตุฉุกเฉินหุกอันใดเกิดขึ้น ด้วยสุดท้ายก็ไม่อาจทนความหิวแห้งของอีกฝ่ายได้เขาจึงได้ตอบตกลงไป

เพียงแต่รุ่ยเหยียนมิได้ใช้วิธีการสื่อสารเช่นนี้มานานแล้ว เขาจึงลืมนี่เสียสิ้นว่าก่อนจะสื่อสารกันได้นั้นจะมีสัญญาณส่งไปแจ้งเตือนอีกฝ่ายก่อน ซึ่งมักจะเป็นในรูปแบบของเสียงที่ดังขึ้นในหัว และเสียงที่รุ่ยเหยียนเคยกำหนดไว้หากจำไม่ผิดน่าจะเป็นเสียงระฆังหรืออะไรทำนองนั้น ซึ่งเดิมที่เขาตั้งใจเอาไว้หยอกล้อเทพในปกครองของตนล้วนๆ

"เจ้าติดต้อมาต้องการสิ่งใดหรือ" ลั่วหยางสุ่ยคร้านจะต่อล้อต่อเถียงกับเทพทรีแล้วจึงเอ่ยถามออกไปด้วยน้ำเสียงที่ดูเหมือนปกติ ทว่ารุ่ยเหยียนก็ยังสามารถจับลมหายใจที่ผิดปกติไปได้

"เจ้ากำลังทำสิ่งใดอยู่หรือ" เทพทรีเอ่ยถามออกไป ด้วยตระหนักว่าตนเองอาจจะรบกว่นอีกฝ่ายในเวลาที่ไมถูกต้องเข้าจริงๆ

"ไม่มีอะไร ข้าเพียงกำลังปัสสาวะสองสามตนเท่านั้น" ลั่วหยางสุ่ยตอบ "แต่ยามนี้เสร็จสิ้นหมดแล้ว"

เมื่อได้รับการยืนยันว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นปัญหา รุ่ยเหียนก็มีได้รบเร้าอีก จากนั้นจึงชี้แจงประเด็นที่ตนเองต้องการจะพูดคุยทันที

"วันพรุ่ง...ไม่สิ อีกหนึ่งปีของเจ้าข้าจะลงไปยังโลกมนุษย์ ถึงตอนนั้นคงต้องสอบถามความเป็นไปบนโลกมนุษย์จากเจ้าเสียก่อน"

รุ่ยเหียนมิได้บอกกล่าวเรื่องลัทธิวินหลิวด้วยการจะทำให้อีกฝ่ายประหลาดใจเมื่อลงไปยังภพมนุษย์ เพียงแค่อ้างว่ามีธุระบางอย่างต้องลงไปจัดการ ซึ่งลัทธิหยางส่วยก็ได้ตัดสินใจสงสัยแต่อย่างใด เนื่องด้วยมีอาจสัมผัสน้ำเสี่ยงที่ผิดปกติจากรุ่ยเหียนได้ จึงคิดว่าอีกฝ่ายคงต้องการมาเล่นชนเท่านั้น เพราะเท่าที่จำได้ ก่อนจากกันรุ่ยเหียนได้กล่าวไว้ว่าเจ้าตัวจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุข จึงตัดเรื่องปัญหาใหญ่ต่างๆ ออกไปจนหมดสิ้น

"ผ่านมาเกือบยี่สิบปีแล้ว ภพมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปมากมายนัก เจ้าลงมาอีกครั้งคงได้ตื่นตาตื่นใจเป็นแน่" ลัทธิหยางส่วยกล่าวหยอกล้อออกมา

ไต้ยิ่นเช่นนั้นรุ่ยเหียนก็ลองคิดคำนวณดูคร่าวๆ เขากลับขึ้นมาบนภพสวรรค์รวมๆ ก็ประมาณสิบหกสิบเจ็ดวันแล้ว ทว่าระยะเวลาบนสวรรค์กับโลกมนุษย์นั้นต่างกันถึงหน่วยปี สำหรับเทพเจ้ายี่สิบปีไม่นับเป็นสิ่งใด ทว่าสำหรับมนุษย์มันคงเป็นระยะเวลาที่มากพอจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่โตได้

"กล่าวตอนนี้ไปเจ้าก็คงไม่เห็นภาพ อีกตั้งหนึ่งปีกว่าเจ้าจะลงมา ไม่รู้ว่าจะมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปอีกหรือไม่ ไฉไลมากับตาตนเองจะดีกว่า" ลัทธิหยางส่วยลองพิจารณาดูก็พบว่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปของภพมนุษย์นั้นมีมากเกินไปจนเกินไปที่จะสรุปสั้นๆ ได้ ดังนั้นจึงคิดเสียว่าอย่างไรรุ่ยเหียนก็ต้องลงมาเองอยู่แล้ว รอให้อีกฝ่ายมาเห็นกับตาแล้วค่อยอธิบายเสียจะดีกว่า

"จริงของเจ้า ว่าแต่ลัทธิเพยเพยเป็นอย่างไรบ้าง" หนึ่งในเป้าหมายของการลงไปยังภพมนุษย์ในครั้งนี้ก็คือเพื่อช่วยให้ลัทธิวินหลิวได้พบหน้าบุตรสาวของตน ดังนั้นสอบถามเพื่อไว้ก่อนย่อมไม่เสียหาย

"เรื่องนี้ยังต้องรอให้เจ้าลงมาดูด้วยตนเองเสีย ขำว่าเจ้าได้มีความสุขแน่" ไต้ยิ่นน้ำเสียงเย้ยหยันที่แฝงไปด้วยความชั่วร้ายของเทพในปกครองซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศิษย์ที่น่ารักของตนเอง รุ่ยเหียนก็เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าสิ่งที่เทพวารี

กล่าวมานั้นเป็นเรื่องน่ายินดีจริงหรือไม่

"เออละๆ นั่นก็ไม่บอก นี่ก็ไม่บอก ข้าไม่รบกวนแล้ว เจ้าพักผ่อนเถิด" เมื่อคิดว่าคงไม่ได้ความอะไรจากเทพหนุ่มองค์นี้ รุ่ยเหียนก็ไม่ได้คิดจะสนทนาให้ยืดยาวอีก เขาจึงได้สิ้นสุดการสนทนาลง ทางด้านลั้วหยางส่วยก็รับคำเบาๆ ก่อนที่การเชื่อมต่อกระแสจิตจะถูกตัดไป

แม้ว่ารุ่ยเหียนจะสามารถตรวจสอบดวงดาวเพื่อย้อนดูความเป็นไปของภพมนุษย์ได้ ทว่าเขากลับไม่ได้ทำ ด้วยคิดว่าจะเป็นการสิ้นเปลืองพลังเสียเปล่าๆ อย่างไรก็ตามพรุ่งนี้เขาก็ต้องลงไปเห็นด้วยตาตนเองอยู่ดี ถือเสียว่าเป็นความตื่นเต้นก็แล้วกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3JRQBZ4>